

трепна отъ захласването и, като го измѣри строго съ безцвѣтнитѣ си очички, сопна му се:

— Тебе какво ти е отъ това? ... На баща ти имането ли отива? ...

— Тука има законъ ...

— Законъ ... да грабнатъ човѣка, да го пребиятъ и ...

Старецътъ се задъха отъ гнѣвъ.

Каруцата спрѣ срѣдъ тѣсния мегданъ. Бледъ, посърналъ и измжченъ, Данко гледаше пѣстритѣ глави на посрещачитѣ и очитѣ му искрѣха. За единъ мигъ всички гласове се снишиха и замлъкнаха.

— Другари, — извика той малко пресипналъ. — отъ политическитѣ затворници, отъ жергвитѣ на фашистката диктатура, ние ви носимъ братски поздрави ...

Бурни ржкоплѣскания заглушиха последнитѣ му думи.

— Всички събудени, всички дейни работници и селяни днесъ се изпращатъ въ затворитѣ ...

— Позоръ!

— Лихваритѣ, експлоататоритѣ и бирницитѣ вилнѣятъ ...

Взривъ на възмущение се изтръгна отъ сто-тици гърла.

— Войната срещу Съветския Съюзъ е открита, реакцията отъ всички капиталистически страни се готви да ни хвърли срещу отечеството на работницитѣ и селянитѣ ...

— Гледай го ти, Данката!

— Приказва, брей!

Между тѣлпата се врѣза помощника, спрѣ се запъхтѣнъ срещу каруцата и дигна ржка.

— Господа ... Данко ... Забранено е ...

Повече той не може да каже.